

JUDr. Milada Horáková

Milada Horáková se narodila v Praze roku 1901. Měla ještě tři sourozence, ale dospělosti se dožila jen její o 16 let mladší sestra Věra. Další dva zemřeli na spálu.

Když Miladě zemřela maminka, musela se o mladší sestru starat sama.

Milada vystudovala práva. Chtěla spravedlivější svět a dělala pro to, co se dalo. Pomáhala těm, kteří to potřebovali. Snažila se o zrovnoprávnění žen, snažila se prosazovat práva dětí. Za války se snažila bojovat proti fašistickému režimu, působila v odboji. Po válce byla zvolena členkou parlamentu, kde dál bojovala proti bezpráví.

A jak byla za svou snahu odměněna? Za války byla vězněna v Terezíně a různých německých vězeních. Po osvobození v květnu 1945 se vrátila do Prahy. Přestože jí přátelé radili, aby Československo opustila, zůstala ve své vlasti. Byla zatčena a označena za vůdkyni hnutí, které se údajně snažilo svrhnout komunistický režim.

Roku 1950 byla popravena za údajné spiknutí a velezradu – v komunistických procesech jako *jediná* žena. Doma zůstala dcera Janička, která přišla nejen o mámu, ale i o tátu, který musel emigrovat.

„Padám, padám, tento boj jsem prohrála, odcházím čestně. Miluji tuto zem, miluji tento lid, budujte mu blahobyť. Odcházím bez nenávisti k vám. Přeji vám to, přeji vám to...“

- poslední slova M. Horákové

Velmi podnětné je i přečtení jejího posledního dopisu adresovaného rodině. Nalézt ho můžete třeba na <https://zivotopis.osobnosti.cz/milada-horakova.php>.